

Het verstaan

Er was eens een man, die iets groots bij zich droeg. Hij wist zelf niet goed wat het was. Het was zo groot dat hij dat niet kon zien. Hij wist ook niet zo goed waarom hij het droeg, maar hij wist wel dat als hij omhoog keek naar dit groots, z'n armen zich als vanzelf openen en z'n hele lijf er naar reikte.

Deze man had een lange reis achter de rug. Hij had gelopen door bergen en dalen, door enorme vlaktes die hem het gevoel gaven dat hij het groots dat hij in z'n armen droeg, ook onder z'n voeten had. Hij had zo lang gelopen, dat hij alle namen van de wereld vergeten was.

Op zekere dag veranderde het landschap om hem heen. Had het eerst heet en vurig gevoeld onder z'n voeten, nu werd de bodem zachter en koeler. De vlakte in de verte werd anders – leek in z'n ogen te bewegen. Hij liep op een nieuw geluid af, dat tegelijkertijd overweldigend en zacht was. Toen hij aankwam bij de plek waar de vaste vlakte overging in de bewegende, bleef hij ademloos staan. Zoveel beweging had hij bij heugenis niet gezien!

Ondertussen had hij niet gemerkt dat er iemand naast hem was komen staan. "Een goedemorgen!", sprak de poes. "Ik zie dat u ook iets groots bij u draagt!" De man draaide zich opzij en zag een wezen naast zich, dat paste bij de koelte die hij aan z'n voeten voelde. Het had zowel donker als licht in zich en als hij er naar keek wilde hij het aanraken. "Kunt u iets voor mij doen?", sprak de poes. "Ik heb iets groots bij me, maar ik kan het niet zien. Kunt u mij vertellen wat u ziet?"

De man hoorde de klanken, die het wezen maakte, en meende te begrijpen wat het wilde. Hij begon zijn mond te bewegen, zoals hij de poes had zien doen, en wenste met z'n hele wezen dat hij de poes kon geven wat hij verlangde. En hij voelde hoe het groots dat hij bij zich droeg in hem leeg

stroomde en de vulling werd voor de klanken die hij vormde.

De poes verstond: "Ik zie uw broeder op uw hoofd. U lijkt op uw broeder, maar terwijl ik u wil aanraken, wil ik uw broeder slechts op afstand gade slaan. Of nee: ik wil dat hij mij gade slaat met z'n ogen, die de kleinste beweging in het donker kunnen waarnemen. Uw broeders ogen worden verbonden door uw moeder en het kled van uw vader. Uw vader is een man van het geloof en zijn kled is de mantel der liefde, die de handen van uw moeder bedekt. En het groots dat uw vader draagt is uw moeder."

"Ach, u wilt mij aanraken!", zei de poes. "Wat lijkt me dat heerlijk!" en ze boog haar kop in de richting van de man. Deze nam de uitnodiging aan, hurkte bij haar neer en streek haar over het hoofd, haar lijf en zo door tot het puntje van haar staart. De poes genoot zo van zijn aanraking dat ze haar lijf zo probeerde te plooiën dat ze hem op zoveel mogelijk plekken tegelijk kon voelen. Ze verwelkomde de warmte, die haar gespannen spieren los maakte. Ze rekte en strekte en zag met een glimlach de beelden van haar eigen reis terug. Ze zag hoe ze jarenlang dik ingepakt door een sneeuwstorm was gereisd. Hoe ze teugels in handen had gehouden, die verbonden waren geweest met de lucht en dat ze voortgetrokken was door de wind. En tot haar verbazing ontwaarde ze, terwijl ze zo terugkeek naar haar reis, een paard, dat al die tijd achter haar aan was blijven lopen.

De man en de poes rolleboden over het strand en over elkaar en toen ze verzadigd waren, was hun grootsheid van hun afgevallen. De poes vertelde de man over de reis, de sneeuwstorm, de teugels en de lucht. Toen ze het paard beschreef, nam de man de vorm aan van het paard. "Zag het er zó uit?", verstond de poes en veranderde ook in een paard. "Ja, precies zo.", verstond de man. En samen spanden ze zich in vóór hun grootsheid en gingen op weg.

